

1.

Dan kada je prodajna muza bila na godišnjem...

Za neke od as prodaja znači napadno „uvaljivanje” proizvoda i usluga. Nekima biti prodavač predstavlja sinonim za neograničenu mogućnost uspjeha, drugi pak na sam spomen izraza „kvartalni prodajni izvještaj” provode sate pred dežurnim noćnim ljekarnama u potrazi za tabletama koje obećavaju tako željenih nekoliko sati mirnog sna.

Nakon nekoliko godina u struci i ponešto izrezbarenih recki na „prodajnom pištolju”, Goranu Sviličiću je bavljenje prodajom donosilo sve veću letargiju, a broj slova u toj riječi odgovarao je oprilike broju čvorova koji bi se početkom tjedna stvorili u njegovu želucu prije odlaska na posao.

„Promijeniti posao...? Zamijeniti obijanje pločnika i zakazivanje sastanaka za uredske tonove i glazbu printera...?” Ta su pitanja, među ostalim, ponovno prolazila kroz Goranovu glavu dok je odlazio na svoj predzadnji, peti sastanak toga dana. Građevinski bum posljednjih godina donio je koristi i njemu i njegovoj tvrtki, ekskluzivnom zastupniku njemačkog proizvođača uredske opreme i namještaja. Bum je donio i mnoštvo konkurencije, bivši kolege postajali su vlasnici konkurentskih tvrtki, prijateljstva su se pretvarala u natjecanje. Sve te crne misli doprinosile su rastućoj mučnini i tihom zujanju u njegovoj glavi dok je ulazio u upravnu zgradu još jednog potencijalnog klijenta.

Pokucao je na vrata. Iznutra je dopirala čudna mješavina psovki, deranja i šutnje. Kao i obično, uletio je klijentu usred posla. Pretpo-

stavljao je što ga čeka, duboko je udahnuo, ponovno pokucao te ušao u ured. Da je uistinu znao što ga čeka, tog bi dana ostao kod kuće i odglumio napad malarijske groznice.

Nekih petnaestak minuta kasnije prolaznici su, uz malo više pozornosti, na ulici mogli primijetiti utučenog prodajnog predstavnika koji je nalikovao čovjeku napuštenom od fortune i života općenito.

Torba s prodajnim mapama i brošurama bila je tako teška. Goran je morao sjesti. Doteturao je do autobusne čekaonice i skljkao se na hladni aluminij. Nije bio siguran što se upravo dogodilo, a opet, bio je svjestan kako bi bilo dovoljno neugodno proživljeno ponavljati u mislima. One pak žive po vlastitim pravilima...

Nakon što je ušao u svoj ured, dočeka ga je upitni pogled direktora koji je na pameti imao sve samo ne dogovoreni sastanak u trinaest sati. Podsjećanje na zakazani termin samo je pogoršalo stvari. Goran je pokušao razgovor usmjeriti prema prezentaciji koju je već toliko puta odradio, međutim direktor je definitivno preuzeo kontrolu. Sljedećih nekoliko minuta Goran je uživao u direktorovu monologu o dosadnim prodavačima, napornim anketarima i neumornim „regionalnim predstavnicima” koji su jadnom čovjeku krali pola radnog dana. Direktoru je bilo dosta, a došlo je vrijeme da netko plati za njegove frustracije. Na Goranovu žalost, baš je on naletio na njegov „verbalni kroše” toga dana. A nokaut je izgledao otprilike ovako: direktor je posegnuo za ladicom (Goranu je u tom času svašta prošlo glavom), izvadio nekakav okvir, uhvatio Gorana ispod pazuha, otvorio vrata i šutnuo torbu s prezentacijama na hodnik. Goran se okrenuo kako bi nešto rekao, ali umjesto toga imao je priliku promatrati čudni igrokaz čiji je autor bio proćelavi direktor u prljavobijeloj košulji i hlačama od smeđeg samta. I dalje psujući i kritizirajući čitavu prodajnu branšu, uzeo je okvir,

objesio ga na vrata te ih svom snagom zalupio za sobom kao prvi test stabilnosti upravo obješenog „umjetničkog djela”. U Gorana su s uokvirenoga natpisa zurile sljedeće riječi:

„Zabranjen ulaz prodavačima i psima!”

Bila je to neslana šala, ili još strašnije, dio serijske produkcije koja će preplaviti većinu direktorskih vrata. Natpis se urezao u Goranovu svijest, svijetleći u mraku njegove potištenosti poput neonske reklame.

Pred njim je stajao sljedeći izbor: otkazati zadnji sastanak (uslijed opravdanog izostanka motivacije), pa potom objašnjavati šefu koji je razlog ranijeg dolaska s terena, ili ga ipak odraditi nadajući se kako se radi o normalnoj osobi čije su ladice radnoga stola pune papira i uobičajenog poslovnoga materijala.

Nevoljko je otvorio svoj rokovnik: „15h – tvrtka „Studio Tarleutti” – kontakt osoba gđa Ivana Tarleutti, direktorica”.

Duboko uzdahnuvši pokupio je svoju netom izgibanu torbu i uputio se prema autu.

„Još malo, još samo malo i uspio si dogurati do kraja dana...”